

Краса Землі

Тетяна Булат

День просинався. Ранок у віконце
Постукав тихо-тихо, крадькома.
З-за горизонту визирнуло Сонце,
Але й не відступила ще пільма.

Чому так рано встала - я не знаю,
Мабуть, щоби побачить Сонця край.
Халат на себе швидко накидаю
І йду надвір. А там - блаженний рай.

Проміння пробивається крізь морок,
Який скувала Ніч, мов льодом знов.
Вже залишився лиш малий осколок
Й тепло Землею лине стрімголов.

Присіла. На траві прозорі роси,
Що розтопили промені тепла.
Заглянула у краплю - неба просінь,
Веселка на півнеба пролягла.

У кожній краплі і яскрава, й чиста
У різних барвах світиться вона.
Веселок сотні в краплях променистих
Немов зійшли у майстра з полотна.

Мелодія роси зрання лунає,
Недовго - стане хмаркою в теплі...
Краси багато в світі не буває!
Бо щастя - бачити красу Землі.